

Fra dyrskueplads til stadion

Disse erindringsbilleder fra Thistedes sportsliv er resultatet af en opfordring, som artiklens forfatter fik af den arbejdsgruppe, der indsamler oplysninger om idrættens historie i Thy. Bag projektet står Thisted Museum og Lokalhistorisk Arkiv for Thisted Kommune. Det er fortsat muligt at bistå arbejdsgruppen med oplysninger og billeder.

Når man her lige efter årtusindskiftet skal orientere sig om Thistedes danmarksserieholds hjemmekampe, kan man minsandten i hovedstadspressen læse, at de finder sted på fodboldanlægget i »Lerpytter«, en lokalitet, som i min barndom i Thisted havde et humoristisk skær over sit navn.

I sommeren 2000 ville jeg – som optakt til en beskrivelse af Thisted Idrætsklubs (TIK) udendørs aktiviteter i 30'ernes Thisted – bese byens idrætspladser. Først gik min tur til Vestre Dyrskueplads, som idrætsklubben ind til august 1937 havde som hjemsted; et område, som har bragt mig utallige dejlige timer i leg med den runde læderkugle. Området er fortsat af samme størrelse, men uden reminiscenser fra TIK's tid. Og den hyggelige sti – afgrænset af haverne til de ulige numre på Fayes Allé og en tjørnehæk ud mod pladsen, en sti, hvor jeg som 2-årig havde gjort mig usynlig for mine forældre – er forsvundet.

Via Margrethevej, hvor jeg boede hele min barndom i nr. 33, gik turen hin juledag, ad Hundborgvej og Kappelstensvej, ned til Dragsbæk for at se, hvad der måtte være tilbage af det stolte stadion, som TIK anlagde midt i 30'erne. Såvidt jeg kunne

se, er hele arealet nu bebygget. Intet giver minder om den arena, som bl.a. dannede rammen om de store idrætsuger og TIK's storhedsperiode som fodboldklub i første halvdel af 1940'erne.

Nu af sted til Lerpytter, hvor jeg finder et rummeligt fodboldanlæg, som dog mig bekendt endnu ikke har befordret byens ry som idrætsby. Her står det mig også klart, at Thisted, som i 20'erne var blandt de førende byer udi atletikken – med det jyske mesterskab i holdkamp 4 år træk – i dag end ikke er i besiddelse af atletikbaner!

Men tilbage til dyrskuepladsen – og mine minder derfra.

Det ligger allerede i navnet, at Thylands årlige dyrskue fandt sted deroppe på pladsen mellem Møllevej og Tingstrupvej. Og når dyrene indtog pladsen, var det ligesom vi, der dyrkede sport deroppe, »kom fremmed til os selv«. Men alt i alt drejede det sig højest om en uge pr. år. Resten af året følte vi, at pladsen var vores.

Indtil maj 1927, hvor min far, typograf Henry E. Pedersen, under træning i stangspring på idrætspladsen – altså Vestre Dyrskueplads – knækkede stangen og faldt ned og beskadigede ryggen, var han en god all-round atletikudøver. Højdepunktet

var hans deltagelse på det TIK-hold, som i 1925 på Århus Stadion hjembragte det jyske mesterskab i atletik. Siden startede han med succes disciplinen kvindehåndbold, ligesom han som redaktør af medlemsbladet, som bestyrelsesmedlem og stærkt involveret i alle store arrangementer op gennem 30'erne og de store idrætsuger i begyndelsen af 40'erne, var en drivende kraft i TIK's ledelse. Når dertil kom, at min mor i TIK-regi dyrkede gymnastik og håndbold, lå det lige for, at jeg – i 1926 – nærmest blev født ind i TIK.

Det blev fodbolden, jeg kastede min interesse på, og derfor blev Idrætspladsen stedet, hvor jeg i min barndom har tilbragt utallige, men dejlige timer. Af det liv, som i 1930'erne rørte sig på pladsen, vil jeg i det følgende forsøge at give et billede.

Ret beset var Idrætspladsen – naturligvis navnlig efter nutidige forhold – et primitivt idrætsanlæg, såvel med henblik på fodboldspil som atletikudøvelse, selv om det ikke mindst inden for atletikken dannede udgangspunkt for førnævnte triumfer.

TIK havde fortrinsvis råderet over den halvdel af Dyrskuepladsen, som lå nærmest Fayes Allé. Tæt op til den førnævnte sti lå – omtrent lige langt fra Møllevvej og Tingstrupvej – TIK's klubhus, et senere lille kapitel for sig.

Ud for klubhuset lå fodboldens opvisningsbane – omgivet af atletikkens løbebane samt springbaner. Ved siden af, op imod Møllevvej, var fodboldbane nr. 2 placeret, mens atletikkens kastebaner optog den sidste tredjedel ned mod Tingstrupvej. På den anden halvdel af Dyrskuepladsen lå et par mindre håndboldbaner, som også blev benyttet af TIK. Dertil en ikke særlig benyttet fodboldbane, som var FDF'ernes udfoldelsesmuligheder inden for boldspil.

Oppe ved Winthersmøllevvej holdt tennisklubben til – også dengang.

Opvisningsbanen skrånede lidt ned mod Tingstrupvej, græstæppets kvalitet var tvivlsom og foran begge mål var et ret stort areal »græsløst«. Her så alene grus og sand dagens lys. Indtil jeg var 8 år, troede jeg, at disse græsløse områder hørte til en fodboldbanes standardudstyr. Derfor blev jeg meget forbavset, da jeg søndag d. 10. juni 1934 entrede tilskuerpladserne på Aalborg Stadion. Her var minsandten græs på hele banen. Anledningen til besøget var Thisted's første forsøg på at avancere til den jyske mesterrække. Det blev ikke nogen positiv oplevelse. Brønderslev vandt 5-1. I Thisted Amts Tidendes referat dagen derpå gives faktisk lidt af en karakteristik af TIK's hjemmebane: *»Det var det bedste Hold, der vandt. Lad saa ogsaa være, at der kan findes undskyldende Momenter for Thisted's elleve, f.Eks. Ukendskabet til Banen, dennes Størrelse, der trængte Thyboerne, som er vant til mindre Baner«.*

Tilbage til opvisningsbanen på Idrætspladsen. Skråt over banens midte gik en tiltrampet, ikke græsbevokset sti. Forklaringen herpå var: Fra Møllevvej – næsten ud for Margrethevej – snoede en sti sig ind til et hul i hækken til Dyrskuepladsen. Fra dette hul og i lige linie ned til det nordøstlige hjørne af pladsen – men som nævnt tværs over opvisningsbanen – gik denne sti. I de år jeg gik på Realskolen på Plantagevej, har jeg selv været med til at holde stien – som fodboldspillerne tilsyneladende ikke lod sig genere af – »vedlige«.

Den nederste tredjedel af det areal, som TIK rådede over – der hvor der i dag nærmest Tingstrupvej er anlagt en plan fodboldbane – blev anvendt som kastebane for atletikudøverne. Arealet skrånede dengang

pænt i kasteretningen, hvilket godt kunne pynte lidt på kasternes præstationer.

At atletikken – ført til Thisted sammen med Marius Jørgensens ankomst til byen i 1918 – kunne trives under de givne pauvre vilkår og føre til de bemærkelsesværdige resultater, var en præstation i sig selv. Ja, helt frem til juni 1937, altså kort tid før TIK fik tilfredsstillende faciliteter ved indvielsen af stadion i Dragsbæk, genoplivedes Thisted's placering som en god idrætsby. Med de nærmest elendige baner som træningsgrundlag erobrede Thisted på Århus Stadion – med Poul Bunk som den drivende kraft (af de 184,5 points tegnede han sig alene for 1/3) – 2. pladsen i det jydske mesterskab.

Klubhuset var som nævnt et kapitel for sig – der var så sandelig ikke noget at råbe hurra for. En lang træbygning af tvivlsom arkitektonisk herkomst og med alle vinduer tilskoddet – hvorfor dagslys var en ukendt størrelse inde i huset. Jeg vil skønne, at ca. $\frac{3}{4}$ af huset rummede de mandlige faciliteter: et møgbeskidt omklædningsrum (jeg kan ikke huske at have grebet nogen i rengøring). Langs væggene bænke med rum nedenunder, hvor de begunstigede, ved hjælp af en hængelås, havde mulighed for at opbevare deres udstyr. En odør fra sure sokker og svedigt tøj var udpræget. Et toilet og et bruserrum med 3 brusere var stedets luksus. Her fik jeg mit første brusebad – en særdeles kold fornøjelse. Til disse herligheder var der indgang ad en dør i venstre side af facaden. Ad en tilsvarende dør i højre side kom man ind til lige så mørke lokaler, som oprindelig var indrettet til bestyrelseslokaler, men som i 30'erne, da TIK med stor succes tog kvindehåndbold på programmet, blev indrettet til omklædningsrum for damerne. Om der

også her var mulighed for en kold douche, skal jeg ikke kunne sige. Men en ting er sikker: 30'ernes idrætsudøvere krævede ikke vild luksus.

Det var beskedne rammer for mange års idrætsliv i Thisted – i hverdag og til fest.

Det er vel nok nogle af de »store« dage, som jeg senere vil genoplive, som med hensyn til enkeltheder står klarest i min erindring, men det var så sandelig i hverdagen, at Idrætspladsen indgik i byens liv.

Først på dagen var det skolerne, Vestre Skole og Realskolen, som benyttede fodboldbanerne. I de sene eftermiddagstimer var turen kommet til TIK's ungdomshold (drene og juniorerne). På de eftermiddage, hvor vi ikke deltog i organiseret træning, var vi mange gange på pladsen alligevel. Så var det rart selv at eje en læderkugle. Det var adgangsbillet – selv om man hørte til de yngste – til at komme med i legen. Da jeg i sommeren 1937 havde fået min anden »lædersjut« gik jeg – mutters alene – i middagspausen fra skolen over på Idrætspladsen for at afprøve den nye bold. Den dejlige lugt, som den nye bold havde, står endnu helt klart for mig.

I sådanne legestunder med privat bold kunne vi – i timevis – spille »3 målspark«. Et spil, som – bedre end nogen organiseret træning – bibragte os mange af spillets tekniske finesser. Under disse »private« ophold på banerne havde vi det som regel godt med opsynsmanden, renovationsarbejder Niels Clemmensen Kristensen, som boede lige nede på Halden.

Om aftenen blev pladsen så indtaget af de voksne. Atletikfolk, fodbold- og håndboldspillere enedes om de forskellige, men sparsomme faciliteter. Et rigt folkeliv udspandt sig – ofte overværet af folk, som lagde aftenuren deromkring.

»3 målspark«

Spil til et mål – 7 aktører det ideelle, nemlig en fast målmand og 2 hold à 3 mand.

Først angriber det ene hold; det forsøger at score så mange mål som muligt. Det andet hold forsvarer målet. Såfremt det forsvarende hold laver 3 hjørnespark, tildeles det angribende hold et straffespark. Det angribende hold får lov at fortsætte, indtil holdet har lavet 3 målspark; dvs. at holdet er kommet til at spille bolden ud over baglinjen 3 gange.

Derefter byttes roller. Det hidtil forsvarende hold bliver nu det angribende hold med henblik på at lave så mange mål som muligt, før det når op på at have lavet 3 målspark.

Det hold, som har lavet flest mål, har naturligvis vundet.

Også vi drenge, som efter eftermiddagens boldspil havde været hjemme til aftensmaden, kom ofte tilbage til pladsen om aftenen og fandt en plet, hvor vi kunne fortsætte med fodbolden. For mit eget vedkommende havde jeg kun en $\frac{1}{2}$ Margrethevej, så var jeg på Dyrskuepladsen igen – i mange tilfælde sammen med mine forældre, som jo også var aktive. Mit nærvær kunne også skyldes ønsket om at være i nærheden, når klubbens 1. hold trænede.

For os fodbold drenge var spillerne på TIK's 1. seniorhold nemlig heltene. Holdet, som dengang spillede i mellemrækken, kan jeg næsten stille op den dag i dag. Da vi i 3. klasse skrev breve til vores tidligere klasselærerinde Gerda Nørby, som ef-

ter giftermål var flyttet til Ry, satte jeg hende ind i, at når jeg blev stor, ville jeg være målmand på Thisted's 1. hold. Der er ingen tvivl om, at jeg havde et af mine idoler, Thisted's daværende målmand Erling Christensen, i tankerne.

Min største helt var dog den yngste af de 3 Gramstrup-brødre, Dithmer, som spillede venstre inner-wing. Det er måske Thisted's mest elegante fodboldspiller gennem tiderne. Jeg husker ham, iført hvide fodboldstøvler, elegant og hurtigt driblende sig igennem modstandernes forsvar, hans præcise afleveringer og hårde skud. Han kunne stort set kun standses ved uregelmenteret spil. Og det blev han. I en kamp blev han tacklet så hårdt, at han brækkede benet. Det sagde »knæk« – og det kunne høres af alle tilskuere. Jeg selv, 9 år gammel, blev så dårlig af hele situationen, at min far, efter at ambulancen havde hentet Dithmer, fandt mig ligbleg blandt de parkerede biler – siddende på et trinbræt, som bilerne dengang var forsynet med.

Juni 1935 var så sandelig en måned, hvor Idrætspladsens græs var i fokus.

Iklædt danske og engelske flag dannede pladsen søndag d. 2. juni rammen om TIK's første internationale fodboldkamp. Op mod 3000 tilskuere var forsamlet omkring opvisningsbanen, da TIK's 1. hold sammen med amatørerne fra London Caladonians løb på banen. Borgmester Bjerregaard holdt tale – også på engelsk – og »God save the King« og »Der er et yndigt land« blev spillet. Iscenesættelsen var i orden, og ifølge Thisted Amts Tidende leveredes det flotteste spil, et Thisted-hold endnu havde præsteret.

I det 9. minut sendte Harald Nielsen (»Puster«), som var fast mand på holdet gennem mange år, fra højre side et flot

Stadionindvielse 1937.

skud ind mod målet nede ved klubhuset, og bolden gik ind i det øverste højre hjørne af målet. Selv om der nu er gået mere end 65 år, kan jeg stadig se situationen for mig, ja, endog udpege, hvor Puster ved sit lange, hårde skud var placeret på banen. Senere i samme halvleg kom Thisted foran 2-0. Dette mål blev sat ind af Pusters storebror Gunnar, så det blev en stor dag for »Svende-Fatters« to fodbold drenge. Kampen endte uafgjort 2-2, hvilket dog ikke bragte skår i drengelæden og -benovelsen.

Allerede d. 23. juni blev denne fodboldfest fulgt op af en helt speciel begivenhed – TIK arrangerede hestevæddeløb.

Efter datidens forhold var der tale om et voveligt arrangement – rent økonomisk. Jeg husker, at min far, som var blandt initiativtagerne til den forestående begivenhed, var temmelig nervøs for vejret (det var Skt. Hansaftensdag!) og i sidste øjeblik fik tegnet en (efter forholdene) ret dyr regnjersforsikring. Det viste sig at være en unødvendig omkostning, vejret blev så fint, at folk ifølge Thisted Amts Tidende strømmede til Simons Bakker og til havet. Alligevel samlede løbene, hvor der var totalisatorspil, 4000 tilskuere på Dyrskuepladsen. Borgmester Bjerregaard – »med roset i knaphullet, høj hat på hovedet og sved-

dråber i panden« – var igen i funktion og bød velkommen til Derby i Thisted. Billetpriserne var for »saddelpladser« 2 kr., øvrige pladser 1 kr. – og vi børn kom ind for 50 øre. I alt blev afviklet 7 løb, bl.a. Thistedløbet og løbet om Thisted Damers Ærpris.

Efter galopmiddag for honoratiores på Hotel Royal var der stor folkefest i »Skoven« med Rymings orkester, sang af »Dobbelt-kvartetten«, harmonikakonzert samt barre-reckgymnastik.

Den begivenhedsrige dag sluttede med festfyrværkeri og Skt. Hansbål på Engen.

Sædvanligvis holdt TIK's Skt. Hansaften til på Idrætspladsen – med et omfattende og alsidigt program og med rigtig mange tilskuere, i 1931 således ca. 1700 trods det traditionelt kølige vejr denne aften.

Jeg husker endnu en replik fra sådan en aften – nemlig: »*Nej, nu har han gjort det igen*«. Synderen var klubbens mangeårige kasserer Ole Madsen (grossist i finere træsorter og derfor blandt venner kaldet »Wolle-hård-træ«). Hans forseelse bestod i, at han før det blev tilstrækkeligt mørkt, og før det øvrige program var udtømt, havde tændt det store bål, som var arrangeret oppe på Winthersmøllevej-delen af Dyr-

skuepladsen – og således umuliggjorde yderligere aktiviteter på idrætsbanerne. I 1931 nåede Erik Skinhøj, den senere rektor for Københavns Universitet, dog under stor jubel at vinde sækkevæddeløbet for drenge.

Stadion

Midt i 30'erne blev den lokale ordbog tilføjet endnu en glose: Stadion. Et sådant skulle anlægges nede i Dragsbæk på Skaarups jorde. Det var TIK – med stor hjælp fra kommunen – der var primus motor i dette anlæg. Hermed ville idrætsklubben tage afsked med Vestre Dyrskueplads. Årenes mange oplevelser på anlægget mellem Møllevej og Tingstrupvej gjorde naturligvis flytningen vemodsfyldt – midt i alt det spændende på det nye anlæg. Derfor blev der også taget behørig afsked med de gamle lokaliteter. Det skete ved en fodboldkamp tirsdag d. 23. juli 1937. Thisted Amts Tidende beretter herom: *»I aften kl. 19.45 spilles på Idrætspladsen i Thisted en Fodboldkamp mellem Hurup 1. hold og et kombineret Thisted-hold. Denne Kamp faar sin særlige Interesse derved, at det er en Slags Afskedskamp, idet det bliver den sidste Kamp, som spilles paa den gamle, vel-tjente Fodboldbane paa Vestre Dyrskueplads inden Indvielsen af Klubbens nye Stadion i Dragsbæk. Efter den Tid vil Banen kun blive benyttet til Kampe i Trangstilfælde. Der vil derfor sikkert komme mange Mennesker til Kampen i Aften«.*

Søndag den 8. august 1937 var der fest i Thisted! Det nye stadion blev indviet.

Fra formiddagen var der konkurrencer på de nye baner. Jeg, som var 11 år, var på stikkerne fra morgenstunden. Iført hvide shorts og hvid skjorte med TIK's klub-

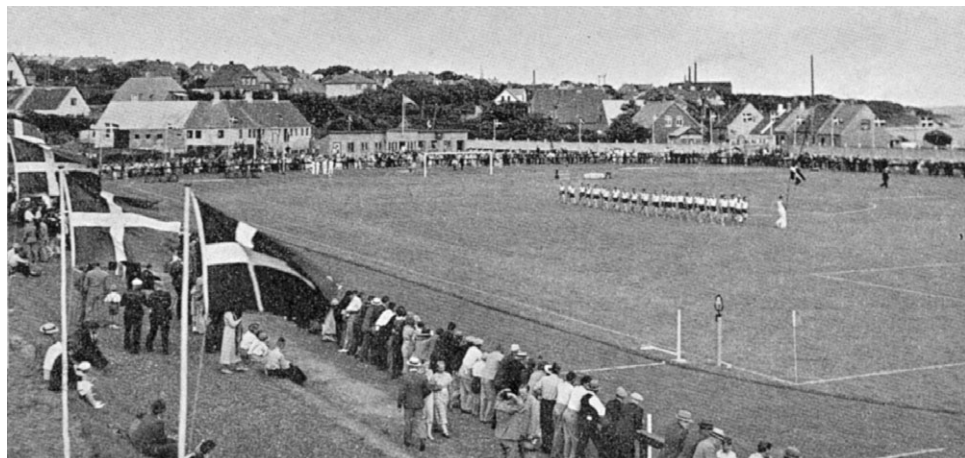
mærke på brystet solgte jeg programmer – 15 øre – foran indgangen til stadion.

Kl. 13 startede en procession fra den gamle idrætsplads – under mottoet: Nu flytter vi! – igennem byen med Rymings orkester i spidsen. Med indmarch på den nye »bopæl« for idrætten i Thisted kl. 14, hvor selve indvielsen fandt sted.

Antallet af taler ved indvielsen (og senere under den officielle middag på Hotel Royal) var mange. Her skal blot fremhæves, at selve indvielsestalen blev holdt af formanden for Dansk Idrætsforbund, generalmajor Holten Castenschiold. Dette fornemme besøg var uden tvivl ment som en reverens for Marius Jørgensen, TIK's næstformand, som allerede dengang havde udtjent de første 6 år af sine 31 i Dansk Idrætsforbunds hovedbestyrelse. Ja, så skal det måske nævnes, at det sikkert var første gang, at Chr. Iversen havde lejlighed til at træde frem i en større forsamling efter han ved lodtrækning var udpeget til borgmester 4 måneder tidligere.

Forud for den store dag havde frivillige kræfter blandt foreningens medlemmer lagt et enormt arbejde i at få anlægget færdigt. Jeg husker således, at Erik Hansen, en af landets bedste spydkastere (senere el-installatør yderst i Vestergade) puklede til det sidste for at få atletikbanerne gjort optimale til et fornemt atletikprogram. Det lykkedes. Sprinteren Vagn Rasmussen fra Horsens, datidens hurtigste mand i Danmark, var en af indvielsesdagens hovedattraktioner. Han vandt både 100 m og 400 m, og han udtalte sig bagefter meget rosende om banerne.

Vi drenge var meget optaget af det fornemme besøg af en række mænd, som vi ellers kun læste om i aviserne. Vi var nogle stykker, som for at opsnappe hvert et guld-korn fra de fremmede idrætsfolk forsøgte

Stadionindvielse 1937.

at gøre os til fluer på væggene i omklædningsrummet. Endnu fornemmer jeg lugten af kamfer fra den creme, som Vagn Rasmussen smurte sine ben ind i før konkurrencerne.

Ibrugtagningen af fodboldens opvisningsbane var naturligvis et vigtigt led i indvielsen af stadionanlægget. Og i den forbindelse bød man publikum på to overraskelser. For det første havde man benyttet lejligheden til at skifte klubdragt. Den blå trøje og de hvide bukser var blevet byttet ud med en blå-hvidstribet trøje og blå bukser. Endvidere var stadion blevet udstyret med et stort »fodboldur«, skænket af urmager Bendixen. Uret, som kunne holde publikum ajour med spilletiden, havde kun én viser, som kunne gå $\frac{3}{4}$ omgang, svarende til de 3 kvarter en halvleg varer. Samtidig var det muligt manuelt ved skilte at holde publikum underrettet om den aktuelle stilling i den igangværende kamp.

I de første år blev dette ur og tælleværket nidkært betjent af Hans Bredahl, den senere jerngrosserer. Han havde på premieredagen særdeles travlt, for Thistedes mel-

lemrækkehold spillede 4-4 med Aalborg Changs mesterrækkehold, medens de jyske juniormestre fra Chang blev sendt hjem til storbyen med et sviende nederlag på 10-0 af et særdeles velspillende hjemligt juniorhold. Arnold Jensen (»Nold«), som nogle år senere skulle være med til at gøre TIK til jyllandsmestre i mesterrækken, tegnede sig således for halvdelen af målene.

En stor dag for Thisted og TIK sluttede om aftenen med bal på Hotel Aalborg, imens hele landet i de selvsamme timer var optaget af, at svømmeren Jenny Kammergaard kl. 23.12 – efter $29\frac{1}{2}$ timers kamp – besejrede Kattégat og gik i land på Djursland.

Det er klart, at mange timers leg med fodbolden for drenge, som var medlem af TIK, fremover blev forlagt til det dejlige anlæg i Dragsbæk, et anlæg, som i de kommende år lagde græs og cinders til mange store begivenheder. Mens jeg endnu boede i Thisted, var der således tale om de store idrætsuger i begyndelsen af 40'erne og fodboldspilletets glansperiode med

oprykning til mesterrækken i 1943 og det jyske mesterskab i mesterrækken allerede året efter.

Fortsat liv på Dyrskuepladsen

Men det var heldigvis ikke sådan, at dyrskuepladsen ved stadionindvielsen forsvandt ud af vi fodboldglade Thisted-drenge hverdag. Vi brugte fortsat fodboldbanen deroppe.

Både i fritiden til en rask omgang »3 målspark« og dels som elever enten på Borgerskolen eller på Realskolen. Jeg mindes således en herlig forårsaften i 1941, hvor vi (et hold sammensat af elever fra de to 4. mellemklasser) dystede mod et hold fra de tre realklasser på den gamle opvisningsbane. Det blev en kamp, som tiltrak flere og flere tilskuere. Det var ligesom folk i nabolaget havde fornemmet, at der den aften virkelig var noget at se på derovre på den gamle bane. Vi mellemskole-drenge, som stod for at danne stammen på et virkelig godt TIK-juniorhold, tævede den aften de ældre realskole-drenge.

Thisted Amts Boldspil Union (TABU) havde hvert år en søndag, hvor der blev spillet de afsluttende kampe mellem de forskellige kredse. Det foregik på Dyrskuepladsen – også efter 1937. I 1939 tilbragte jeg en hel søndag på pladsen, hvor vi – TIK's drengehold – spillede flere kampe. Fra disse stævner husker jeg de evige slutopgør på seniorplan mellem Agger og Vorupør. Her gik fiskerne – med sokkerne holdt oppe af sokkeholdere – til makronerne. Blandt disse kraftkarle var det ikke usædvanligt, at man havde en cerutstump med på banen. Den røg først ud over sidelinien ved kick-off.

Det nordvestlige hjørne af pladsen lå normalt temmelig ubenyttet hen, men når der kom cirkus til byen, var der ikke kedeligt dernede. Indtil begyndelsen af 30'erne holdt de omrejsende cirkus til på Frederikstov, men i forbindelse med asfalteringen af denne plads måtte de forlægge residensen til Dyrskuepladsen. Det var som regel Cirkus Miehe, der havde vinterhi i Ydby, og som vi derfor betragtede som »vores« cirkus, der tiltrak den største opmærksomhed. Men i 1939 var det anderledes. Ganske vist havde Miehe det år et stort Wienerorkester, som bl.a. spillede den tids største hit »Hør min sang, Violetta«, men det var nu Cirkus Belli, som netop i denne på mange måder varme sommer tog stikket hjem. Vores helt fra cowboy-filmene, som vi havde set i »Palæ« og »Royal«, Tom Mix var nemlig dette års cirkussensation. Ja, det var ikke til at tro, at denne mageløse cowboy havde taget turen fra Hollywood til vores dyrskueplads. Jeg har endnu hans autograf. Fodbolden måtte hvile nogle dage.

Som man kan forstå blev Dyrskuepladsen brugt til mangt og meget.

Til de mere kuriøse tildragelser hører, at pladsen i slutningen af 30'erne for en stund også tjente som golfbane. Installatør i Vestergade 8, Søren Busks datter, Karen, var i Thisted for at præsentere sin franske mand og medbragte golfudstyr, som de – i mangel af bedre muligheder – afprøvede på Dyrskuepladsen. Det blev til nogle slag uden adresse. Det havde nemlig ikke noget med spillet golf at gøre, men denne måske Thy-premiere på den nu så populære sport var et fremmedartet indslag. Det var beretningen om to vidunderlige »legepladser«, som stod til rådighed i min barndom i Thisted.